

Publicerad 2019-08-24 00:00 av Daniel Svensson Göteborg

Hoppa (ditt leende)

Ditt leende,

vecklande.

Jag,

vecklande.

Vi står vid en klippkant.

En ravin skiljer oss från den andra sidan.

Vi kan endast förnimma den;

det är mörkt. Dimmigt.

En ljusstråle träffar en bit mark,

som vi kan hoppa till.

Den ser stabil ut,

men vi vet inte hur det ser ut runtomkring.

Du gör dig redo att hoppa.

Jag tvekar.

Känner att något håller mig tillbaka;

en hand på min axel.

Benen känns svaga.

Tankarna på högvarv.

Jag försöker lysa med en lampa,

över mellanrummet.

Men ljuset når inte över.

Jag försöker lyssna efter ljud,

men möts endast av tystnad.

Det enda sättet att få veta,

hur det ser ut där,

är att hoppa.

Du tittar på mig,

frågande.

Ska vi?

Jag tvekar.

Tankarnas malande hjul har fått fart.

Dess ljud överröstar min inre röst.

Jag känner mig vilsen,

rådvill.

Plötsligt vänder jag kanten ryggen,

tar ett steg därifrån.
Du blir förvånad,
överrumplad.
Jag som sagt att jag är redo att hoppa,
vänder mig nu om och börjar gå.
Du ropar inte efter mig,
utan står kvar, tom.

Jag tar ett steg till,
känner,
ingenting.
Disconnect.
Känslorna avstängda.
Ett inre skydd.
Tar ett steg till,
men avvaktande.

Någonting är på väg att hända.
En skiftning.
Den inre rösten börjar tränga igenom
kvarnhjulets brus.
Först som en viskning,
sedan allt starkare.
Jag bromsar in,
och stannar upp.

Jag vänder mig om,
ser dig stå där vid kanten.
Du håller på att packa ihop dina saker,
är på väg att ge dig av.
Min magkänsla skriker:
Nej!
Gå inte!
Vänta på mig!

Jag bestämmer mig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Daniel Svensson Göteborg med Poeter.se id #114196 innehar upphovsrätten